

Červen

Divadelní zpravodaj

115. sezóna 2024/2025

CIZINEC DAVIDA ŠIKTANCE

S OCENĚNOU PETROU JANEČKOVOU

JOSEF PEJCHAL A MARTIN MEJZLÍK V KŮŽI RADNÍCH

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → ★ UVÁDÍ AGENTURA KOMETA → SCÉNIKÉ ČTENÍ

Červen

MĚSTSKÉ DIVADLO

NEDĚLE	1. 19:00	CIZINEC	2. PREMIÉRA str. 6–7	P2
ÚTERÝ	3. 17:30	M. Wojtyśzko / SAM aneb Výchova k rodinnému životu		S
		Hra plná nadsázky, ironie a vtipu vypráví krátké skečové scény zážitků třináctiletého Sama... V titulní roli P. Socha. Režie R. Gombarček. Horácké divadlo Jihlava		
STŘEDA	4. 10:00	SAM aneb Výchova k rodinnému životu		ŠK
	17:00	SAM aneb Výchova k rodinnému životu		L
ČTVRTEK	5. 19:00	R. Cooney / PRACHY!!!	★	
		Brilantní fraška o omylem sebraném kufříku s milionem liber. Hrají V. Hybnerová, O. Vetchý a další. Režie J. Kališová. Divadlo Palace, Praha		

NEDĚLE	8.	10:30	HEJBLATA		
		14:30	Představení Taneční školy InDance a souboru Pop Balet Pardubice .		
PONDĚLÍ	9.	18:00	VEČER KLASICKÉHO BALETU – Ballet Prima Pardubice		
			Galavečer baletní školy Ballet Prima Pardubice a jejích hostů, sólistů baletu Národního divadla. Zatančí sólová a skupinová vystoupení ze světových baletů a balet Les Sylphides.		
ÚTERÝ	10.	10:00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.	 str. 22–24	ŠK
			Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
		19:00	CIZINEC		A
STŘEDA	11.	18:00	CIZINEC		X
ČTVRTEK	12.	16:30	TANEČNÍ PŘEDSTAVENÍ ZUŠ Pardubice, Havlíčkova		
		19:00	Závěrečný koncert žáků tanečního oboru ZUŠ Pardubice, Havlíčkova .		
PÁTEK	13.	19:00	POP BALET GALA		
			Galavečer tanečních souborů Pop Balet Pardubice představí pestrý taneční program, který odráží celoroční práci tanečníků a nadšení pro tanec.		
SOBOTA	14.	18:00	P. Palmade – Ch. Duthuron / NA ÚTĚKU		T
			Road movie dvou zcela rozdílných žen, které by si asi neměly ani co říct, ale společný útěk od zažitých stereotypů spojí jejich cesty... Hrají C. Mayerová a T. Kostková. Režie J. Nvota. Komorní divadlo Kalich, Praha		
NEDĚLE	15.	9:00	JAZZ DANCE OPEN 2025 – Workshops		
			Taneční lekce pro všechny zájemce, lze sledovat i jako divák. Učí H. Machová (9–10:10 jazz choreography) a B. Ptáčková (10:20–11:30 body connecting). <i>Rezervace na 776 088 093.</i>		
		18:00	JAZZ DANCE OPEN 2025 – Galavečer		
			Duncan Centre Praha, TD Mimi Fortunae Brno, HPM Dance Studio Pardubice, TD Heleny Machové Pardubice a další. Dekorování vítězů soutěže Kreslíme a malujeme s festivalem 2025.		
PONDĚLÍ	16.	17:00	BETA TANČÍ		
		19:00	Závěrečný pořad Tanečního centra Beta při DDM Beta Pardubice.		
ÚTERÝ	17.	10:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 12:00	ŠK
		19:00	NÁHRADA ZA 6. 4. ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21:00	
STŘEDA	18.	10:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 12:20	D
		19:00	CIZINEC		B
ČTVRTEK	19.	19:00	KOMORNÍ RECITÁL BÁRY BASIKOVÉ		
			Charitativní koncert, jehož výtěžek bude věnován Nadaci Evy Pavlové .		
PÁTEK	20.	8:00	DEN PLNÝ KOUZEL		
		10:00	<i>Vstupenky prodává pořadatel akce.</i>		
		18:00	VEČER PLNÝ KOUZEL		
			Velká kouzelnická show, v níž vystoupí jedni z nejlepších kouzelníků ČR.		

PONDĚLÍ	23.	16:30	TANEČNÍ PŘEDSTAVENÍ ZUŠ Pardubice, Polabiny	
		19:00	Závěrečný koncert žáků tanečního oboru ZUŠ Pardubice, Polabiny . <i>Vstupenky prodává pořadatel akce.</i>	
ÚTERÝ	24.	10:30	DO NEBES!	KONEC 13:00 ŠK

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	5.	19:00	SIMULANTI HRAJÍ MUKLY A TULÁKY	
			Posla bigbítové kapely Simulantenbande svým pravzorům ze 60. let 20. století – The Yardbirds a The Rolling Stones. Jako hosté vystoupí Zwei Bonus (saxofon P. Merta, trubka L. Hron).	
STŘEDA	11.	19:00	VOLÁNÍ RODU	KONEC 20:00 ⇌ P2_B
PÁTEK	13.	10:00	A. de Saint-Exupéry / MALÝ PRINC 	ŠK
			Scénické čtení známého příběhu o malém chlapci, který spadl na zem přímo z hvězd, v podání mladých hereckých talentů. Připravila K. Plešková. Mladé divadelní studio LAIK	
STŘEDA	18.	19:00	VOLÁNÍ RODU	KONEC 20:00 ⇌ P1c+P2c

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK	6.	20:00	NEZMAŘI	
			Koncert legendy folkové scény.	
NEDĚLE	8.	10:30	V. Čtvrtek – J. Galinová / LOUPEŽNÍK RUMCAJS	
			<i>Od 9:30 hodin cestou na hrad čekají děti zábavné aktivity se sladkou odměnou na závěr!</i> Pohádka o slavném jičínském ševci. Režie J. Galin. Docela velké divadlo, Litvínov	
	12.–15.	20:30	NOC NA KARLŠTEJNĚ	KONEC 22:50 PLENÉROVÁ DERNIÉRA
ČTVRTEK	19.	20:30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22:45
PÁTEK	20.	20:30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22:45 G
	21.–22.	20:30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22:45
	26.–29.	20:30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22:45

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	25.	19:00	MAKROPULOS musical	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU (POLÁČKOVO LÉTO)
--------	------------	-------	---------------------------	---

Červenec

KUNĚTICKÁ HORA

2.–5. 20:30

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HRAJEME:

E. Říhová / VOLÁNÍ RODU

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládnou. Stylizovaný pohled na osobnost nejmenovaného diktátora, který umírá a jeho tělesná a duševní schránka se začínají rozdělovat... Hrají L. Mecerodová, K. Šafránková, J. Hába, J. Láska a Š. Pospíšil. Režie E. Říhová.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. Píše se rok 1922. V Lucerně začíná silvestrovská show, jejíž hlavní hvězdou je záhadná zpěvačka E. Marty, která dokáže obrátit život naruby každému, s kým se setká... V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užíš nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

P. Abraham / BLÁZINEC BOŽÍ

Napínavý příběh na motivy románu H. Manna Mládí krále Jindřicha IV. o vzestupu monarchie, kterého historici nazvou jedním z prvních humanistů. Proč se snatek Jindřicha Navarrského a Markéty z Valois zvrhl v krvavou bartolomějskou noc? V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

A. Camus – D. Šiktanc CIZINEC

🔗 str. 6–7

Autorská inscenace na motivy jednoho z nejvýznamnějších literárních děl 20. století. Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhát sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vnuke touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

P. Abraham – M. Mejzlíková S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterého chamtivá macecha málem připraví o mlýn i majetek po rodičích... Divadelní zpracování známého filmu J. Justa a H. Bočana na motivy pohádek B. Němcové. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný. *Pro děti od 6 let.*

T. Dianiška / ATOMOVÁ KOČIČKA

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. Možná jen jeden starý kocour... V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

CIZINEC Davida Šiktance

D. ŠIKTANC NA ZAHAIJOVACÍ ZKOUŠCE INSCENACE CIZINEC; FOTO P. ŠEDIVÝ

Závěr května byl v divadle ve znamení intenzivních finálních příprav **CIZINCE** – poslední premiéry této divadelní sezóny. Režisérem a zároveň autorem dramatického textu je **DAVID ŠIKTANC**, umělecký šéf Činoherního studia Ústí nad Labem, který s naším divadlem spolupracoval v minulosti už dvakrát. Poprvé když na Malé scéně v české premiéře uvedl text německého dramatika Mariuse von Mayenburga *Živý obraz*, podruhé režíroval v Městském divadle Ibsenovo drama *Opory společnosti*. V poslední době se věnuje především autorským inscenacím. Ve zmíněném ústeckém Činoherním studiu z těchto jmenujme alespoň pardubickému publiku známý *Jídelní vůz*, který získal titul *Komédie roku 2023* na 24. ročníku **GRAND Festivalu smíchu**. Divadelní adaptace světoznámé novely *Cizinec* Alberta Camuse pochopitelně nepatří do žánru komedie, divákům však jistou dávkou humoru nabídne. Především se však pomocí divadelních prostředků pokusí zpřítomnit atmosféru existenciálního textu a zcela jistě bude silným vizuálním zážitkem.

Naše úvahy o titulu byly od začátku ovlivněné zacílením na diváky z řad středoškolačků, a tak jsme se vrhli na četbu k maturitě. Probírali jsme se klasikou – chvíli tou dramatickou, déle

prozaickou – zastavili jsme se i nad dílem Franze Kafky, až jsme došli k Albertu Camusovi a jeho novele *Cizinec*. Čím tě tohle dílo zaujalo natolik, že ses ho rozhodl zdramatizovat?

Těch věcí bylo víc: jednak některé konkrétní scény a motivy, například sugestivní a výrazné motivy světla. Ale především skutečnost, že se dokážu ztotožnit s hlavním hrdinou Meursaultem, že jsem se ocítl v životní situaci, kdy je mi jeho zvláštní odcizený postoj vůči realitě velmi blízký.

Meursaultovi najednou celý svět zevšední, nechá se úplně otupit každodenností a pocítí absurditu své vlastní existence. Je tohle ten často skloňovaný pocit vyhoření? Nebo jde ještě o něco jiného?

Ono odcizení bych s pocitem vyhoření neztotožňoval. V *Mýtu o Sisyfovi* Camus píše: „Absurdno se rodí z tohoto rozporu mezi lidským voláním a nerozumným mlčením světa.“ Sám to chápu tak, že pokud

člověk nahlédne absurditu vlastní existence, jde o osvobozující, ale zároveň nevratný proces. Trochu to připomíná situaci z prvního dílu Matrixu...

Uvažování o budoucí divadelní hře nás logicky vedlo k dalším Camusovým dílům, esejím a filozofickým úvahám, které se někdy doslova, někdy zprostředkovaně do dramatizace Cizince dostaly. O jaká díla se jedná, jaká témata v nich obsažená byla pro tebe stěžejní?

Zejména jsem pročetl Mýtus o Sisyfovi, což je filozofický pendant k novele Cizinec. Při jeho čtení se některá místa z Cizince zásadním způsobem konkretizují. Například ve chvíli, kdy čteme, že „mým jediným pojetím svobody může být pojetí vězňe“, pochopíme přesněji, jak Camus vnímá Meursaultův pobyt ve vězení. Také jsme společně procházeli do češtiny nepeložený text *Réflexions sur la guillotine* (KDE SE SILNĚ PROJEVUJE CAMUSOVA HUMANITA V BOJI ZA ZRUŠENÍ TRESTU SMRTI – POZN. RED.).

V dramatizaci dochází k jistým posunům oproti novele, leccos bylo potřeba zjednodušit, vymyslet jinak. Co pro tebe jako pro autora bylo v tomhle smyslu největším oříškem?

Především jsem se pokoušel děj v některých místech trochu zhuštit tak, aby se některé situace mohly odehrát v paralelním čase. Forma samotná by měla odrazet téma Camusovy novely, a to mě postavilo před mnoho různých otázek a problémů.

V čem je podle tebe dnes Camusova humanistická existencialistická filozofie aktuální?

Osobně mi přijde nesmírně důležité, že mluví o tom, jak akceptace násilí dehumanizuje celou společnost. A bohužel v posledních měsících a letech pozorujeme, že některé vojenské konflikty zaslužené odsuzujeme, zatímco jiné relativizujeme – podle toho, kdo je právě vede, zda se jedná o spojence, nebo nepřítel. Ale akceptace

↑ POHLED NA PRVNÍ ČTENOU ZKOUŠKU CIZINCE, FOTO P. ŠEDIVÝ

násilí se vždycky promítá i do nás samotných. V tomto kontextu je nutné připomínat, že lidská práva jsou pro všechny stejná, nedělitelná a nezcizitelná.

Jaký inscenační klíč jsi zvolil pro zobrazení reality a odcizení hlavního hrdiny?

Šlo nám o to zobrazit každodennost jako cosi plynulého a repetitivního – odcizení se pak projevuje zpochybnutím těchto dvou „kvalit“.

Hlavní roli, opravdu velký úkol, jsi svěřil Petru Borovcovi, herci, kterého pardubické publikum vnímá jako velkého komika. Proč jemu?

Zřejmě ho vnímám trochu jinak než pardubické publikum. Tím nechci říct, že nemá komediální talent, ale disponuje nejen jím, má v sobě zvláštní, nejasnou citovost. Ale je pravda, že zpravidla bývá obsazován do rolí, kde ji jen složitě prosadí.

Několik úvodních scén hry, nazvaných Každodennost, vzniklo na bázi částečné improvizace herců. Velmi jsme se u nich bavili a myslím, že se zasměj i diváci. V čem je pro tebe i při zkoumání vážných témat

důležitý humor?

Jsem přesvědčený o tom, že ty nejzávažnější momenty našich životů – kontakt se smrtí blízkého, pobyt v nemocnici atp. – jsou často velmi groteskní. Jedno od druhého nelze odlišit a nemá smysl se o to pokoušet.

Netajíš se tím, že končíš svoji (já si troufám říct velmi úspěšnou) kariéru divadelního režiséra. Nedávno měla v ústecském Činohráku premiéru tvoje inscenace *Líbeshřbít*, kterou se jako režisér a umělecký šéf loučíš s tímto divadlem. Co je tím hlavním důvodem? Opravdu je pardubický Cizinec tvój poslední režii?

Ano, v tuto chvíli skutečně nemám žádné další divadelní plány. Důvodů, které mě k tomuto rozhodnutí přivedly, je víc, ale svým způsobem to bylo snadné: ekonomická a provozní realita tuzemského divadla je natolik žalostná, že na volné noze není šance se v něm důstojně uživit.

Může být příznačné končit kariéru Cizincem?

Pro mě je to víc než příznačné. Konec inscenace má pro mě v tomto směru naprosto symbolický charakter.

AnZH

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 10. května jsme na Malé scéně ve dvoře uvedli premiéru autorské inscenace **VOLÁNÍ RODU**. Mladá režisérka **Eliška Říhová** do komorního prostoru převedla svůj vlastní text inspirovaný různými prozaickými díly i literaturou faktu, který zcela obnažuje osobnost jednoho nejmenovaného diktátora, s nímž se však setkáváme až po smrti, kdy se jeho tělesná a duševní schránka začínají rozdělovat.

Novinka v našem repertoáru nabízí výjimečný umělecký zážitek s filozofickým přesahem umocněný jedinečným vizuálním zpracováním a mimořádnými výkony sebrané pětičty herců: **Josef Láska, Jiří Hába, Ludmila Mecerodová, Karolína Šafránková a Štěpán Pospíšil**.

Pokud se nebojíte v divadle přemýšlet a upřednostňujete progresivnější uchopení divadla, Volání rodu bude titulem přesné pro vás!

RaS

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ (MANŽELKA PREZIDENTA), JIŘÍ HÁBA (ZVÍŘE) A ŠTĚPÁN POSPÍŠIL (BRATR PREZIDENTA)

FOTO DAVID KONEČNÝ

DRAMATURGYNĚ ANNA ZINDULKOVÁ HLAVÁČKOVÁ A HERCI JOSEF LÁSKA, LUDMILA MECERODOVÁ, JIŘÍ HÁBA, KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ A ŠTĚPÁN POSPÍŠIL NA POPREMIÉROVÉ DĚKOVAČCE.

O SVÉ DOJMY Z PREMIÉRY SE V KLUBU VZÁJEMNĚ PODĚLILI PEPA LÁSKA A ROMANA CHVALOVÁ.

REŽISÉRKA ELIŠKA ŘÍHOVÁ (VLEVO) SI PREMIÉROVÝ VEČER VYCHUT-
NÁVALA V KRUHU PŘÁTEL – S HEREČKOU GABRIELOU MIKULKOVOU
A SCÉNOGRAFKOU BERTOU DOUBKOVOU.

POCHVALNÁ SLOVA SI KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ VYSLECHLA
I OD HELENY KOSOVÉ, MANŽELKY EKONOMICKÉHO NÁMĚSTKA VČD
BOHUMILA KOSA.

NA DLOUHÝ DIVADELNÍ ŽIVOT NAŠÍ NOVINKY SI PŘIPIL TAKÉ JIŘÍ HÁBA.

OSLAVU ZDĚŘILÉ PREMIÉRY SI NENECHALY UJÍT ANI ANNA ZINDUL-
KOVÁ HLAVÁČKOVÁ A JEJÍ MAMINKA LÍDA MECERODOVÁ.

FOTO PETR ŠEDIVÝ

PREMIÉROVÉ a GENERÁLKOVÉ abonmá brzy pro nové zájemce

V polovině května jsme zahájili **obnovu abonentních vstupenek na příští divadelní sezónu 2025/2026**. Stávající předplatitelé si svá místa již většinou obnovili, pokud tomu tak ale není, připomínáme, že jejich místa jsou rezervována už jen **do pátku 13. června** (junior-ským předplatitelům místa držíme až do pátku 19. září).

Pokud ještě nepatříte do rodiny divadelních abonentů a chtěli byste divadlo navštěvovat pravidelně, navíc za zvýhodněnou cenu a s dalšími bonusy, **od pondělí**

16. června si můžete zakoupit uvolněná místa v premiérovém a generálovém předplatném (juniorové a výběrové abonentky budeme novým zájemcům nabízet od pondělí 22. září).

Podrobnější informace k prodeji abonmá získáte v kanceláři předprodeje vstupenek za divadlem, případně jsou k nalezení na webu divadla www.vcd.cz, kde je samozřejmě možné i veškeré typy předplatného **online zakoupit**. RaS

Divadlo coby diplomatické centrum

Od 3. do 5. dubna Malou scénu ve dvoře zcela ovládla francouzština, ústřední jazyk mezinárodního festivalu francouzského studentského divadla **FRANKOSCÉNY**, který už šestým rokem hostí Východočeské divadlo.

Přehlídku pořádá divadelní společnost Le Théâtre de l'Imprévu z Orléansu, kterou umělecky vede režisér **Éric Cénat**, jenž není v Pardubicích neznámý, neboť zde v roce 2014, nastudoval hru *Opération Roméo*. Do programu letošního ročníku festivalu se zapojilo na 130 studentů z České republiky, Německa, Bulharska, Maďarska, Rumunska a Tuniska, kteří u nás odehráli svá divadelní představení, zúčastnili se několika workshopů

↓ ŘEDITEL VČD P. DOHNAL S VELVYSLANCEM FRANCIE S. CROUZATEM A PŘEKLADATELEM P. MACHATÝM PŘI PROHLÍDCE DEKORAČNÍCH DÍLEN DIVADLA, FOTO T. KUBELKA

a setkali se s profesionálními francouzskými herci, mezi nimiž byla i **Laura Segré**. Více podrobností naleznete na webových stránkách festivalu www.novefrankofonnisceny.com.

Frankoscény si již vybudovaly své renomé a řadí se mezi prestižní studentské přehlídky, o čemž svědčí i účast významných hostů. Letos do Východočeského divadla zavítali hned dva velvyslanci – přehlídku zahájil francouzský velvyslanec **Stéphane Crouzat**, studenty z Monastiru přijela podpořit velvyslančyné Tuniska **Yosra Souiden**. Oba diplomaté se při příležitosti návštěvy Pardubic setkali také se zástupci divadla a prohlédli si zákulisí historické budovy VČD. RaS

↓ UMĚLECKÝ ŘEDITEL FRANKOSCÉN É. CÉNAT S TUNISKOU VELVYSLANKYNÍ Y. SOUIDEN PŘED PŘEDSTAVENÍM STUDENTŮ Z MONASTIRU, FOTO L. KRÍČENSKÁ

Miluji výzvy, které mě někam posunou, říká PETRA JANEČKOVÁ

P. JANEČKOVÁ S L. ŠPÍNĚREM S CENOU PRO NEJOBLEBĚNĚJŠÍ HERCE ROKU 2024, FOTO: J. SEJKORA

S herečkou PETROU JANEČKOVOU jsem se seznámila na konci minulého tisíciletí! Ano, zní to strašně... Je to prostě už hodně let. Zkoušely jsme spolu, kamarádily se, povídaly si, posléze i spolu bydlely na ubytovně. Vařily jsme, pořádaly nezapomenutelné mejdany na zahradě, během zimních večerů jsme hrály karty, Člověče a Carcassonne a popíjely portské. V létě jsme spolu s dalšími herci, především z Městského divadla Brno, jezdily na dovolenou k moři. Někdy mám pocit, že o ní vím všechno. Pamatuji si ji jako mladičkou holku, která se do všeho pouštěla odvážně a srdnatě. A také jsem s ní několikrát zkoušela velké role a pozorovala ji, jak se vyvíjí jako umělkyně. Léta a divadelní úkoly ji obrousily, uhladily, Petra vyzrála. Dnes patří mezi nejvšestrannější herečky, co znám. Nebojí se výzev, velkých složitých rolí, ale i ty malícké roličky, které dostane, považuje za důležité.

Prvomájové odpoledne jsme spolu strávily u mě na balkoně, koukaly do rozkvetlých kaštanů a povídaly si. A vzpomínaly. A možná se neubránily jistému sentimentu...

Petro, pamatuji si, že na podzim roku 1997 jsi v komedii Pozvání na zámek zaskakovala za jinou herečku. Ale to nebyla tvoje první role v Pardubicích, že ne?
První byla role Felicie v Zavraždění svatě Celestíny, režíroval

to Jirka Seydler, hlavní roli hrála Dáša Novotná. Ale vlastně to byl záskok, protože do souboru měla nastoupit mladá herečka, která upřednostnila Prahu, takže hledali někoho do obsazení. A díky tomu jsem k této roli přišla.

To jsi ještě studovala...

Byla jsem ve čtvrtáku. Po premiéře jsem nastoupila do školy a na jednou se stalo, že se zhroutila herečka týden před premiérou Pozvání na zámek. Volal mi tehdejší ředitel Gustav Skála a zeptal se mě, co budu dělat zítra. To byla sobota. Jeho prosba byla, abych se sebrala, přijela do Pardubic a nastoupila do generálek. →

A to jsem měla první herecké sny. Otevřela se opona Národního divadla... Mám na sobě mužský kostým a začíná nějaká stará česká zpěvohra. A já se ptám: „Co se děje?“ „Neboj je to záskok, jenom hlavní role. Mužská...“ (SMÍCH) Jak jsem se roli v Pozvání učila, tak se mysl zklidňovala a sny se udobrily.

A pak jsi nastoupila do angažmá.

Toto byl podzim 1997, od 1. ledna 1998 jsem byla členkou souboru. A hned následovala Lakomá Barka a Perníková chaloupka. A pak titulní role v muzikálu Mam'zelle Nitouche, premiéra byla 2. května.

Když jsi dělala záskoky, stihla jsi vidět nějaké pardubické představení jako divák? Co se ti vybavuje jako první setkání se souborem?

Určitě Nebezpečné vztahy, dokonce jsem viděla tu reprízu, kdy došlo málem k vypíchnutí oka, byl to soubor Michala Slaného a Martina Mejzlíka. To se tak někdy stane, našťáště to byly kordy s kuličkou na konci, takže zbraň nezajela Martinovi do oka. Pamatuji si Divotvorný hrnec, ale úplně první premiérou byl Dům se sedmi balkóny, ten večer byl poprvé otevřený divadelní klub dole, tam, kde je teď.

Byla jsi čerstvou absolventkou muzikálu, tedy divadla, které mluví, tančí a zpívá. Co byla tvoje největší přednost?

Nevím, mám pocit, že když jsem studovala, tak jsem měla všechno vyrovnané, bylo mi to dokonce i vytýkáno, že v ničem moc nevynikám. Spolužáci byli třeba lepší pěvecky, ale v tom ostatním slabší... někdo byl výborný tanečník... Já měla ve všech oborech hodnocení lepší dvojku...

Ale já myslím, že zrovna u tohoto žánru je lepší, když jsou všechny disciplíny vyrovnané.

Já také. Ta výjimečnost je samozřejmě dobrá. Ale jak to bylo na začátku kariéry, tak si myslím, že lepší bédka jsou v pořádku, člověk se má kam posouvat a pracovat na sobě. Já jsem se spíš bála toho, že když jsem šla do činoherního divadla, abych obstála, jestli jsem tam správně, jestli se nezmýlili. Takže jsem šla do všeho úplně naplno. Měla jsem hodně práce, a to jsem byla ještě na škole, ve čtvrtém ročníku jsem měla individuální plán a za sebou pět premiér.

Hraješ hodně velkých rolí všech žánrů. Pamatuješ si nějakou, která ti vůbec nešla, tedy alespoň ty sis to myslela, protože někdy to herec a režisér vnímají úplně jinak. Nebo ke které sis těžko hledala cestu?

S Januszem Klimszou jsme zkoušeli Zojčin byt. A on pořád nebyl spokojený. Něco jsem nabízela na čtené a on to chtěl jinak. Tak jsem zkoušela různé způsoby. A nakonec jsem se oblokem dostala k tomu, co jsem zkusila na začátku. On nemá rád hotové věci. A to, co jsem zkoušela na začátku v civilu, bez kostýmu, působilo nachystané, netvůrčím způsobem, chápu to. Ale tehdy jsem tomu nerozuměla. Pak, když už jsem byla hodně nervózní, nastaly generálky, kdy dostaneš kostýmy a všechno to kolem. Když jsem se ho zeptala, jestli je to ono, odpověděl: „Ted' už je to vaše.“ Takže byl asi spokojený. (SMÍCH)

Ale pak jste spolu přece pracovali.

No a pak nastala pecka! Po prázdninách jsme zkoušeli Venkov, a bylo to jedno z mých nejhezčích zkoušení v celé kariéře. Pět dialogů ve třech lidech, strašně moc textu. Byla to „makačka“, ale byli jsme na sebe navlnění, cítila jsem velké souznění. Bylo to skvěle napsané, takové texty miluji. Ono vám to napoví, když jsou někde tři tečky, tak to prostě něco znamená, když je pomlčka nebo jinde čárka, má to svůj význam. To všechno tam autor píše, protože ví proč. Nebo když se opakuje slovo, není to náhoda. Byla to krásná práce. Ale předtím mě dost potrápil.

V jakém žánru ses na začátku kariéry cítila nejistá?

No samozřejmě v komedii. Protože tam hned víš, že se ti to nepovedlo. Lidi se ti prostě nezasmějou. Je to nekompromisní, když se nesmějou fóru, tak víš, že máš průšvih.

A co tedy pak děláš? Přidáš?

Netlačit! Nevím, co jsem si myslela dřív, než jsem k tomuto „moudru“ došla. (SMÍCH) Musíš to lépe natajmovat. To se stane, že máš třeba větu a lidi se zasmějou. Tak si říkáš: „Ted' jsem to řekla správně!“ A příště se nezasmějou. Protože tam sedí jiní diváci. Někdy se usmívají, baví se, ale ne nahlas, takže nevíš přesně. Komédie byla pro mě na začátku těžká.

JANKA MAMIČKOVÁ NITOUCHE VE STEJNOJMENNÉ OPERETĚ, VŘO 1998, FOTO K. MEISTER

Pak jsem zase nedostávala dramatické role, tak jsem si říkala, že jsem zavedená komediálně a kdoví jak by mi to šlo... Ale v souboru jsem byla vedle Kristinky Jelínkové a Lucky Štěpánkové, které byly perfektní herečky, tak jsem se k těm rolím dostala později.

Ale pak přicházely. Já musím vypíchnout Audienci u královny, protože mně přijde obdivuhodné, jak může herečka zahrát věkové rozpětí postavy od 25 do 94 let. A pokaždé jsi byla velmi autentická a přesvědčivá.

Miluji výzvy, které mě někdy posunou, které chtějí něco víc. Tohle byla jedna z nich. Pohybová stránka velmi přesně určuje věk – v mládí se pohybuješ rychleji, jak stárneš, jdeš hlasem do hloubky, jsi celkově pomalejší. To byla technická stránka role. Nakoukávala jsem si, jak královna chodí, jak se chová, a když to chytíš a uvědomíš si, co člověka v jistém věku omezuje, tak si to do role promítneš. Do té role jsem se „převlékla“. Chtěla jsem udělat „službu královně Alžbětě II.“ Viděla jsem inscenaci s Ivou Janžurovou, která je perfektní, září v ní se svým humorem. Já nejsem ani taková osobnost, ani nejsem tak daleko, musela jsem na to jít jinak.

Když mluvíš o pohybové stránce role, tak jsi mi nahrála na další otázku – po mnoho let sis platila taneční kurzy, které jsi absolvovala během divadelních prázdnin. Víš, že to byla hlavně moderná a jazz...

...a moderná se ještě dělá na mnohé techniky, například Graham, Limón... contemporary...

Ještě se udržuješ ve zpěvu? Chodíš na hodiny? To asi musíš, že?

No hlavně chci! A musím. I tam se stále otevírají nové cesty, nejen že se udržuješ na nějaké úrovni. A tímto posílám velké díky Galle Macků. (OPERETNÍ HEREČKA A PEDAGOŽKA ZPĚVU, KTERÁ S VČD DLOUHODOBĚ SPOLUPRACUJE – POZN. RED.)

S E LÁSKOVOU V POŘÁD JSEM TO JÁ. FOTO P. BORECKÝ

Za posledních deset let dostáváš stále víc dramatických rolí. Které v tobě nejvíc rezonují?

Vlastně v podstatě všechny. Jsem plná všech krásných příležitostí. Ale kdybych vyjmenovala alespoň ty, za které jsem byla nominována, ať už v širší, či užší Thálii, tak je to Šíra z Mikve, královna Alžběta II. z Audience u královny, Alice v Pořád jsem to já a Emilia Marty v Makropulos musical. Ale je toho mnohem víc. Třeba Venkov, o kterém jsem před chvílí mluvila. Měla jsem moc ráda Spríznění volbou, to jsem udělala takovou lehkou nožkou. Na něčem se nadřeš a někdy to jde samo. Zdeněk Dušek je ten druh režiséra, který tě hezky vede. Někdy se to tak potká, že to nestojí ani moc sil a výsledek je pěkný. Herec nemusí dít pusou v zemi, nemusí dít do krve, ale stačí pochopit žánr, text, a pak to dobře, poctivě nazkoušet. Když máme všichni jasně od režiséra, tak je to krásně strávený čas. Na zkouškách se nemusí křičet a výsledek je fajn s dobrou energií, a ta se přenesla do atmosféry představení.

Poslední naše společné zkoušení byla hra Pořád jsem to já. Od začátku jsem byla přesvědčená,

že ten autorčin vzkaz lidem je pozitivní, že hra má přes všechny svou závažnost pěknou energii. Myslíš, že se to přenáší na diváky?

Ano, vím to. A někteří diváci to i sdělují. Když jsme inscenaci zkoušeli, bála jsem se, abychom nepřenesli na lidi depku, abychom je jenom nerozplakali. Já vím, nerozchechtáme je, ale potlesk je důstojný a vždy hezký. Na ulici potkávám lidi, kteří mi mají potřebu říct, jak to pro ně byl silný zážitek. V Mladé Boleslavi si mě nechal zavolat pán, plakal a říkal: „Hrajte to takhle, to je úplně přesné. Potřebuji vám to říct.“

Na co se ráda díváš jako divák? Chceš si odpočinout, nebo máš ráda velké příběhy, velké emoce?

Cokoliv, co je dobře udělané, dobře zahrané, co není laciné. Baví mě kvalita. A proměnlivost herců.

Petro, letos jsi už asi podvacáté obhájila prvenství v popularitě u diváků...

Teď jsem to dopočítávala s Radkem Smetanou, naším PR manažerem, a bylo to posedmnácté. Manžel Láda počtrnácté. →

Takže oblíbenost u diváků, širší i užší nominace na Thálii, nedávno jsi byla odměněná při příležitosti 115. výročí VČD jako jeden z pilířů hereckého souboru... Kam se může herečka tvého věku ještě dostat? Ano, nabízí se – dostat tu Thálii. Máš ještě představu kam jít dál?

Vůbec nejde o ceny, opravdu ne. Samozřejmě, Thálie... Ten den tě to hodně mrzí, že to takzvané necinklo. Ale mně jde jenom o tu práci. Moc se těším na každou další příležitost. Dozvěděla jsem se, že budu obsazená v muzikálu u Petra Gazdika, je to můj starší spolužák a mám radost, že po mně bude chtít něco jiného, budu muset makat. Teď v Cizincovi jsem obsazená do role Matky, která je mrtvá a je to nemá role. Všichni zběsile zkouší, ale já budu připuštěná kdoví kdy. I to je naše práce, ty menší role. V každém rozhovoru se vždy bavíme o velkých rolích, ale důležité jsou i ty malé.

Pamatuji si, jak jsi říkala, že máš ráda Ona není vadná, kde jsi měla opravdu pidiroli...

Ano, a člověk stihl tolik věcí. Když máš malou roli, tak ten zbylý čas zužitkuješ. Jdu si zazpívat na zkušebnu, učím se nějaký text. Nebo se podívám na kolegy, jak hrají. To je taky důležité, mentálně si odpočinout.

Jak odpovídáš? Máš dceru, kočku a psa, věnuješ se zahradě, ráda vaříš klasickou českou kuchyní. Dočetla jsem se, že tvým odpočinkem je svíčková, rajska a mariáš...

Když mám na vaření čas, je to až taková meditace. Fulghum v jedné knize napsal, že když se naučil žehlit, stalo se to jakousi jeho meditací. Takže ano, ráda vařím, když mám na to čas, jsem sama se sebou... No, mariáš... u toho se dokážu i rozčlít. (SMÍCH) To je relax, je to činnost spojená s dovolenou. Hráváme to na závěr sezóny.

Jaká je tvoje dovolená snů. Asi ne lyže, co?

Pro mě ne! S třikrát operovaným kolenem... Raději léto. A určitě molenem. Jsem válečník typ. Ládu teď chytla jachta. Ale mě baví, když se zakotví a jdeme se slunit a plavat. Když napneš plachty a křižuješ zprava doleva a pod tebou kilometr vody, to nemusím.

Co si přeješ pro svou rodinu? Klid, bezpečí, zdraví?

To je těžké, v dnešní době. Někdy se raději nezamýšlím moc hluboko, protože to bych se musela bát mnoha věcí. Abychom nepřišli o vodu, aby se nepřiblížila válka... Myslím především na svoji dceru Káju, aby našla dobré povolání, aby měla hezký vstup do života, aby se našla. Táhně ji i umělecká práce, ale od toho je, hlavně od tatínka, trochu zrazovaná. Ale má i jiný obor, co ji zajímá, není jenom jednostranně zaměřená. Chci, abychom ji vyvedli do života, aby nesešla z cesty. Pro nás si přeji zdraví. Možná to zní jako klišé, ale zdraví je nejdůležitější. Protože jestli bude, nebo nebude vztah dobrý... to je práce. Pokud je tam láska a tolerance, tak je dobrý základ. Jasně, že něco není růžové, občas se doma i pohádáme, ale není to nic fatálního. Užíváme si krásné dny a je jich moc a moc.

A co tě v nejbližší době čeká?

Zkouším u Davida Šiktance ve hře Cizinec, tu mrtvou matku. (SMÍCH) Těším se na modernější formu divadla, v tomto ohledu je David dál než režiséři většiny našich ostatních inscenací. Bude to, myslím, netradiční a jsem zvědavá, jak to Pardubáci přijmou. Takové divadlo je potřeba, ovšem ne za každou cenu. Ráda se dívám na živé lidi, co dávají něco ze sebe. Co se promění do nějaké role. To je podle mě jádro herectví – přijmout roli a hrát ji pravdivě. Mám ráda kumšt proměny herce, když si takzvané oblékně roli. Pravdivě. Když vnímám energii toho člověka. Kvůli tomu tu práci děláme. **JaU**

← V KOSTÝMU ZE HRY DO NEBES! PŘI PŘEBÍRÁNÍ OCENĚNÍ KE 115. VÝROČÍ VČD, FOTO J. SEJKORA

Z premiéry čtení z KAFKOVY ABECEDY

Ve středu 23. dubna se v Poediu v klubu uskutečnil další z pravidelných literárních večerů, který byl tentokrát věnován loňské knižní novince **KAFKOVA ABECEDA**, z níž četli herci **Eliška Jechová** a **Alexandr Postler** i režisér pořadu **Michal Przebinda**, za piano usedl **Jiří Šlupka Svěrák**.

Druhá část premiérového večera patřila samotným autorům Kafkovy abecedy – spisovateli **Petru Stančíkovi** a publicistovi a kritikovi **Radimu Kopáčovi** a jejich besedě s diváky. Příjemný poetický „sedánek“ uzavřela neformální autogramiáda.

Další podobná setkání s literaturou (třeba s Magorem Jirousem) se už nyní chystají, na ně si ale budeme muset počkat až do podzimu. Na viděnou v příští sezóně!

RaS

JIŘÍ ŠLUPKA SVĚRÁK, ELIŠKA JECHOVÁ, MICHAL PRZEBINDA A ALEXANDR POSTLER V PRVNÍ ČÁSTI VEČERA.

RADIM KOPÁČ S PETREM STANČÍKEM PŘI DISKUSI S DIVÁKY.

PODPISY AUTORŮ KAFKOVY ABECEDY.

FOTO PETR ŠEDIVÝ

V KŮŽI MĚSTSKÝCH RADNÍCH

J. PEJCHAL, ČLOVĚK ZASTUPITEL PEELA M. MEJZLÍK
JAKO STAROSTA SUPERBA V PROTOKOLU, FOTO J. SEJKORA

V březnu měla v našem divadle premiéru hra světoznámého amerického dramatika Tracyho Lettse **PROTOKOL**. Odehrává se v ní schůze zastupitelů fiktivního amerického městečka Big Cherry, jejíž program se od přetřásání parkovacích možností a každoročních městských slavností nebezpečně překlápá až ke zkoumání základů americké demokracie.

Roli novopečeného zastupitele Peela, který na minulém poradě chyběl, hraje **JOSEF PEJCHAL**. **MARTIN MEJZLÍK** ztvárnil postavu starosty Superby.

V Protokolu je deset (z celkových jedenácti) herců na scéně skoro nepřetržitě po celou hru. A všichni musí být propojeni vzájemnou účastí. Jaké zvláštní nároky to na herce klade?

PEPA: Vzájemná propojenost je nutná v každé hře, to není nic neobvyklého. Ale v Protokolu mě baví, jak každý vychází z každého, všichni musíme na všechno reagovat a je to víc vidět, když tam jsme pořád. Každou naši reakci divák vidí a měla by mu přinášet jasnou informaci.

MARTIN: Pár takových komedií už jsem zažil, ale ještě nikdy z pozice postavy, jejímž úkolem je posunovat děj dopředu. Tady tuhle úlohu mám, a to je obtížnější, nesmím zaváhat ani vteřinu. Replika musí přijít naprosto přesně a psychologie jde tak trochu stranou. Samozřejmě že tam psychologie je, ale spíš vyplývá z jednání a reakcí na situaci.

Jak bys charakterizoval svoji postavu?

PEPA: Peel je tak trochu divák. Samozřejmě zainteresovaný divák, protože je členem rady. Ale v té radě je teprve krátce, se vším se seznamuje, poznává vazby mezi jednotlivými členy a jeho prostřednictvím je poznává i divák.

MARTIN: Řekl bych, že starosta Superba je takový Trump v malém, komunální „trampík“. Vůdčí osoba místní „demokracie“, která je ve své podstatě totalitou. Starosta zneužívá své moci a je u moci už dlouho. Tváří se pokorně, vstřícně a demokraticky, ale je to populist, jehož konání překračuje hranice, a nejen slušnosti. Někteří jeho vlci s ním vyjít více, někteří méně, ale víceméně v latí se musí držet všichni. Všichni jsou pod nějakou hrozbou. Starosta říká, že „demokracie je ošemetná“, a jde z toho hrůza.

Tracy Letts o postavách neříká nic víc, než co říkají ony samy a jak se chovají. Bylo těžké se do nich vžít, pochopit, jaké jsou?

PEPA: Hledali jsme v textu střípy životů a názorů

každé postavy, co je pro ně důležité, kudy vedou jejich cesty, jaký je jejich pohled na svět. Bylo to zajímavé, bavilo mě to a doufám, že to bude zajímavé a zábavné i pro diváky.

MARTIN: Ta hra je opravdu dobře napsaná. Ale člověk musí hodně číst mezi řádky. A taky zapojit vlastní zkušenost s podobnými vztahy, které se najdou všude. V jakémkoli zřízení, ale i v jakémkoli komunitě. Starosta mimo jiné říká, že „s minulostí se musí umět pracovat“. Takle hesla známe z komunismu. A tady to zazní ve hře, která reflektuje americkou demokracii, o které jsme si ještě nedávno mysleli, že skvěle funguje.

Dovedeš si představit sebe na místě své postavy?

PEPA: Myslím si, že někdy takovým Peelem jsem. V situacích, které jsou pro mě nové. Když se člověk ožení, narodí se mu první dítě, udělá si řidičák nebo se dostane do nějaké společnosti, kde je nový a nezná její zaběhnutý řád... Začíná od píky, má třeba nějakou představu a postupně poznává, v čem se mýlil a co nevěděl, a vytváří si nový vlastní pohled. Asi je to tak i u diváka. Přejde na představení s nějakým očekáváním, které získal z anotace nebo od známých, a pak je překvapen, někdy mile a někdy třeba nemile.

MARTIN: Nedovedu. Ani bych nechtěl. Nikdy jsem neměl ambice být v nějaké vedoucí funkci, nechci s tím mít nic společného. Radši budu ten rebel, který se na věc dívá z druhé strany. Asi je to jednodušší. Obdivuju lidi, kteří ve vysokých pozicích zůstanou morálně čistí. Není jich mnoho.

Setkala jsem se s překvapivým názorem, že Protokol je hra natolik spjatá s americkou historií a realitami, že není v jiných kulturách sdělná. Co si o tom myslíš?

PEPA: Tracy Letts vychází z americké skutečnosti, ale obecně se dotýká něčeho, co má každá společnost. Každý stát, město, rodina, prostě každá komunita má své kostlivce ve skříních, něco, co by radši zatajila, než se k tomu otevřeně a veřejně postavila.

U jednotlivců jsou to záležitosti mezilidských vztahů, osobních nebo pracovních, ve větším měřítku to může být národní historie. A to je nadnárodní, globální téma. Takže Tracy Letts sice uhořel na specificky americkou strunu, ale ta se rozezní v širších souvislostech kdekoli na světě. Lidskost a její podoby, malost, ubohost, pragmatismus, to jsou všeobecně lidská témata platná v každé době.

MARTIN: Už jsem to vlastně říkal, podle mě je to reflexe jakéhokoli zřízení, ať už se tváří jako demokracie, nebo ne. Skoro třicet let jsem žil v komunismu. Po jeho pádu jsem si myslel, že všechno bude růžové, ale teď už si to dlouho nemyslím. Tracy Letts se sice dotýká americké historie a možná nám indiáni připadají hodně vzdálení, ale ty principy jsou přece stejné.

Co čeká diváka, který přijde na Protokol?

PEPA: Představení ho může oslovit, zarazit, rozesmát... Ale myslím si, že ho nenechá chladným. Protokol je hra zvláštního žánru, trochu havlovsky absurdní, postavy se někdy chovají nevyzpytatelně. Bude asi na každého působit trochu jinak. Je zajímavé sledovat reakce publika, spokojené i ty nespokojené. Takže: přijďte se podívat, budeme rádi, když se budete bavit, ale budeme zvědaví i na vaši kritiku.

MARTIN: Vzhledem k tomu, že se na představení nemůžu dívat ani chvíli, nedovedu si představit, jaký způsobuje vjem. Myslím si, že přehledné je. Důležité je, aby bylo sdělné, proč se postavy chovají tak, jak je hrajeme. Aby si divák řekl „tohle znám“. A aby se tím do určité doby i bavil, ale postupně mu docházelo, proč to tak je. Ze podstaty toho, co mu připadá směšné, je v charakterech postav a vztazích mezi nimi. A že jejich praktiky semelou toho jediného, který mezi ně přišel čistý.

Děkuji vám oběma za zajímavé odpovědi a Protokolů přejí šťastnou a podnětnou rezonanci. JaP

DIVADLO PLNÉ ROZZÁŘENÝCH DĚTSKÝCH TVÁŘÍ

V neděli 27. dubna se zákulisím Městského divadla neslo nezvyklé dětské švitoření a zvonivý smích. Jeviště i zkušebny na jedno výjimečné odpoledne nepatřily hercům, ale jejich nejmenším divákům, kteří se zde seznamovali s magickým světem za oponou. Speciální **DĚTSKÝ DEN** pro své téměř vrstevníky přichystali členové **Mladého divadelního studia LAIK** pod vedením své dramaturgyně **Kristýny Pleškové**. Zvídaví návštěvníci absolvovali zábavnou cestu divadlem, při níž se hrou formou seznamovali s různými divadelními profesemi, s kterými se běžně při představení nesetkají. Zlatým hřebem divadelního odpoledne byl nácvik choreografie přímo na jevišti! A potlesk rodičů byl už jen sladkou odměnou na závěr.

RaS

MALÍ ZÁJEMCI O DIVADELNÍ UMĚNÍ U STANOVISŤE REKVIZIT.

V BALETNÍM SÁLE SI DĚTI MOHLY PROHLÉDNOUT MASKY A PŘÍČESKY.

NÁVŠTĚVNÍKY ZDE TAKÉ ČEKALA UKÁZKA DIVADELNÍCH KOSTÝMŮ.

VE ZKUŠEBNĚ SI DĚTI SKLÁDALY Z OBRÁZKŮ POHÁDKU.

ZÁVĚR MIMOŘÁDNÉHO DĚTSKÉHO DNE PATŘIL ZÁBAVNÉ CHOREOGRAFII PŘÍMO NA JEVIŠTI.

FOTO J. SEJKORA

SEZNÁMENÍ S MARKEM CPINEM

M. CPIN S NÁVRHY SCÉNY INSCENACE *DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY*
V REŽII M. FRANTIŠÁKA (VLEVO), FOTO P. ŠEDIVÝ

S inscenací *Protokol do Pardubic* zavítal špičkový scénograf a kostýmní výtvarník MAREK CPIN, a to již popáté. V předchozích letech dal výtvarnou tvář inscenacím *Richard III.*, *Spříznění volbou*, *Don Juan se vrací z války* a *Chyťte Chaplina!* Je tedy nejvyšší čas ho blíže představit. Narodil se roku 1979 v Nitře. Vystudoval scénografi na JAMU v Brně, kde také zahájil svou profesní dráhu. Postupem času a práce se stal jednou z nejvyhledávanějších osobností oboru. Spolupracuje s divadly po celé republice. Byl třikrát nominován na Cenu Alfréda Radoka a pětkrát na Cenu divadelní kritiky, tři z těchto ocenění získal. Jako kostýmní výtvarník pracuje i pro film, dvakrát byl nominován na Českého lva. Vedle umělecké tvorby spolupracuje s pražským luxusním obchodem francouzské značky Hermès v Pařížské ulici, kde vytváří originální instalace ve výlohách. A tu se nabízí otázka:

Jak divadelnímu výtvarníkovi pomáhá dobrá orientace ve světě módy?

Divadlo reflektuje současný svět, alespoň to dobré divadlo. Takže bychom měli být trochu zorientovaní v módě. U filmu to platí ještě víc, do divadla to dojde vždycky až o něco později. Úplně současné módní trendy dělají na jevišti dojem sci-fi. Nejmladší generace už to možná tak nevnímá, ale já mám zkušenost, že to chce časový odstup.

Tvé kostýmní návrhy se často vyznačují výraznou, nezaměnitelnou stylizací, která určuje tvář inscenace. Ale třeba *Chyťte Chaplina!* byla ukázněná dobovka. Baví tě obojí?

Určitě mě baví obojí. A dokonce bych řekl, že výraznou stylizaci postupem věku trochu opouštím. Přinejmenším už není tak výrazná jako třeba v bezručovských letech. Vychází se to ruku v ruce s divadlem, které děláme. Společně s režiséry, se kterými spolupracuju, ubíráme velkých stylizovaných gest a klademe větší důraz na

civilnost, samozřejmě mírně posunutou. Doba výrazně stylizovaných scénografií a kostýmů už je pryč, alespoň v činohře. A v případě Chaplina by navíc vůbec nebyla namístě. Tam zobrazujeme skutečné postavy, takže civilnost byla nutná a vypořádat se s tím byl velmi zajímavý úkol.

V Pardubicích ses představil inscenací *Richard III.* Vzpomínám si, že scéna na mě tehdy zapůsobila jako zjevení, protože ve hře je veliké množství naprosto různorodých prostředí, a ty jsi všechna vykouzil v jedné dekoraci. A v dalších inscenacích jsem pak zjistila, že jsi v podstatě „bezpřestavbový“ scénograf. To je pro režiséry, potažmo pro inscenace požehnání. Je to programové rozhodnutí, nebo spontánní tůhnutí?

My jsme k tomu byli vedeni už ve škole. Vštěpoval nám to náš pedagog docent Melena. On působil jako scénograf Ypsilonky a hodně stavěl na principu, že se všechno dá odehrát v jedné dekoraci. →

Ta se může proměňovat, ale ne ve smyslu co dějství to změna. Mám to rád, protože naopak nemám rád to, čemu se říká viditelná divadelní kulisa. Vždycky se snažím, aby scéna působila spíš jako stavba, se kterou se nedá moc hýbat. V ní se potom dá pracovat s metaforou. Vycházím z toho, že divák přece ví, že jsme v divadle, a není třeba mu do puntíku znázorňovat všechno, co je v textu. Text je pro nás východní bod a my ho tvůrčím způsobem interpretujeme, odhalujeme jeho smysl.

A příbuzná otázka, na kterou jsi už částečně odpověděl: Je za tím víc tvoje estetika, nebo praktické uvažování?

To jde ruku v ruce. Praktičnost je samozřejmě důležitá. Na zkoušky v dekoraci nebývá mnoho času, takže komplikované přestavby by kladly nadbytečné nároky a mařily dílo. Trochu jiné je to v opeře, tam je vizuální obraz důležitější a přestavby probíhají v hudbě, která s nimi počítá.

Většinou vytváříš celou výpravu. Ale někdy děláš jen buď kostýmy, nebo scénu, a to druhé jiný výtvarník. Jak v takovém případě probíhá komunikace mezi vámi, aby nevznikli kočkoves?

Ta komunikace je stěžejní, je důležité si s tím druhým člověkem rozumět. Když spolu dělají lidé, kteří mají stejný vkus, tak je to

jednoduché. Není dobré, když se jedna strana musí násilně přizpůsobovat. To nemůže fungovat. To samozřejmě platí i pro spolupráci výtvarníka s režisérem. Když si nesednou, tak je to bolestivé pro všechny strany. Mám rád režiséry, kteří mají výtvarné citění a umějí se scénografií smysluplně pracovat.

Mezi režiséry, se kterými spolupracuješ, jsou od prvopočátku dvě zářné stálice: Jan Mikulášek a Martin František – dvě velká jména současné české režie. Z mého pohledu mají diametrálně odlišné režijní gesto. Čím jsou ti jeden a druhý blízcí?

Oba jsou mí spolužáci. Takže s oběma už je to dvacetileté

manželství. Jsou mi blízcí i svými povahami, jsme kamarádi. Honza je mnohem víc estét než Martin. I když i Martina jsem si už za ty roky trochu vychoval. A Honza se zase už hodně posunul od toho vysocě stylizovaného divadla k větší autentičnosti nebo přirozenosti, či jak bych to řekl. Všichni se nějak vyvíjíme. Oba jsou moji druhové, partáci. Mám je rád.

Jsi na české scéně jeden z nejžádanějších výtvarníků, takže musíš umět říkat ne. V jakých případech odmítáš spolupráci? Když se mi nelíbí text. A spolupracuju jenom s hodnými lidmi. To je asi pro mě to nejdůležitější. Nemám rád stresy, vyhozenou atmosféru, a režiséry, kteří je vytvářejí, odmítám. Divadlo je práce, která mě musí bavit.

Ve výčtu inscenací, které jsi spoluvytvářel, výrazně převažuje činohra. Je to tvoje preference? Určitě. A mám rád komornější věci, tak do deseti jedenácti herců. Kvantu kostýmů u opery jsou vyčerpávající. A asi to tak cítím už od školy, kde jsme nebyli s operou nijak propojení a měli jsme činoherního pedagoga.

JaP

↑ NÁVRHY KOSTÝMŮ M. CPINA DO INSCENACE CHYŤTE CHAPLINA!

← A DO HRY DON JUAN SE VRACÍ Z VÁLKY, FOTO P. ŠEDIVÝ

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Při příležitosti již tradičních červnových představení na Kunětické hoře si připomeňme první titul, který jsme na nedalekém hradě uváděli. 10. června uplyne přesně čtvrtstoletí od premiéry inscenace **PŘEDVEČER TŘÍKRÁLOVÝ** (mimochem slo o 11. novítku jubilejní 90. sezóny VCD). Premiéroví diváci ji sice zhlédli ještě v Městském divadle, o týden později jsme však Předvečer přenesli na nádvoří hradu Kunětická hora, kde jsme odehráli čtyři reprízy. Na Kuňku jsme se pak na jeden víkend vrátili i v září (a jen pro zajímavost uvedme, že během června Předvečer hostoval i na nádvoří pardubického zámku).

Karnevalovou komedii o lásce z pera **Sienských akademiků**, jejíž námět o 70 let později využil a proslavil William Shakespeare jako Večer tříkrálový, režíroval **Jiří Seydler**. Z početného hereckého obsazení jmenujme alespoň **Václava Duška**, **Jana Pilaře**, **Jiřinu Jelenskou**, **Martina Mejzlíka** a v neposlední řadě tehdy ještě hostující studentku ostravské konzervatoře **Lucii Štěpánkovou**.

RaS

LUCIE ŠTĚPÁNKOVÁ (LELIA, DCERA VIRGINIOVA) A MARTIN MEJZLÍK (FLAMMINIO, MLADÝ MILOVNÍK)

JIŘINA JELENSKÁ (PASQUELLA, SLUŽKA GHERARDOVA) A PAVEL NOVOTNÝ (GIGLIO, ŠPANELSKÝ VOJÁK)

JIŘINA JELENSKÁ PŘED DIVÁKY NA KUNĚTICKÉ HOŘE

ROMANA CHVALOVÁ (CLEMENZIA, CHŮVA LETIE) A VÁCLAV DUŠEK (VIRGINIO, MODENSKÝ BOHÁČ)
FOTO LADISLAV FORMÁNEK

Premiéra Vzpomínek na T. s cenami Nadace Lenky a Romana Šmidberských

Mladé divadelní studio LAIK, působící při VČD už od roku 2013, představilo prvním divákům svou novou inscenaci **VZPOMÍNKY NA T.** Premiéra se uskutečnila 12. dubna na prknech Městského divadla. Napínavý a velmi emotivní text inspirovaný osudy reálných lidí, kteří prošli terezínským ghettem, napsala přímo na tělo svým svěřencům dramaturgyně souboru **Kristýna Plešková**. Režie se ujal vedoucí studia **Zdeněk Rumpík**. Novinka LAIKu se setkala s ohromným úspěchem, premiéroví diváci přesvědčivé a suverénní výkony začínajících herců odměnili dlouhotrvajícími ovacemi vestoje!

Slavnostní atmosféru premiéry umocnilo i předávání cen rodinné **Nadace LR manželů Lenky a Romana Šmidberských**, dlouholetých partnerů divadla, kteří vyzdvihli příkladnou práci deseti členů LAIKu – **Tereza Beránková, Beata Petráková, Arnika Válková, Antonín, Jindřich a Václav Francovi, Antonín Golář, Damián Marko, Marek Novotný a Vít Kulhavý**, jimž předali krásné ocenění a uhradili roční školné, navíc také přispěli 90 tisíc korun na provoz samotného studia, za což jim patří velký dík.

RaS

VÍT KULHAVÝ JAKO TOMÁŠ ADLER A MICHAELA SODOMKOVÁ COBY JEHO SESTRA TEREZIE ADLEROVÁ

FOTO JOSEF VOSTÁŘEK

OCENĚNÁ BEATA PETRÁKOVÁ MEZI ZDENĚK RUMPÍKEM, LENKOU ŠMIDBERSKOU A ŘEDITELEM VČD PETREM DOHNALEM.

MILÉ PŘEKVAPENÍ OD NADACE LR PRO LAIK VEDENÝ ZDENĚK RUMPÍKEM A KRISTÝNOU PLEŠKOVOU.

ČLENOVÉ STUDIA LAIK NA BOUŘLIVÉ PREMIÉROVÉ DĚKOVÁČCE.

NADŠENÉ PUBLIKUM ODMĚNILO ZAČÍNÁJÍCÍ HERCE OVACEMI VESTOJE.

KLANĚLI SE TAKÉ AUTOŘI HUDBY RADEK DOLEŽAL A IVA MAREŠOVÁ I ZDENĚK RUMPÍK.

PODĚKOVÁNÍ HOSTUJÍCÍHO MARTINA MEJZLÍKA JEHO HERECKÉ PARTNERCE MILENĚ DOBROVOLNĚ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

VZPOMÍNKY s Ivou Marešovou

Sílu novinky Mladého divadelního studia LAIK podtrhuje strhující scénická hudba a písně IVY MAREŠOVÉ a RADKA DOLEŽALA, členů skupiny RAZAM, profesionálních hudebníků, kteří spolupracují například i s Divadlem na Vinohradech či královéhradeckým Klicperovým divadlem. Před premiérou Vzpomínek na T. nám „mluvčí“ autorské dvojice, multitalentovaná Iva Marešová, která své písně do inscenace také otextovala, prozradila, kde s Radkem Doležalem čerpali inspiraci nebo čím je oslovil příběh sourozenců Adlerových...

Co vás na textu Vzpomínek na T. nejvíce zaujalo?

Silným momentem je bezpochyby to, že se jedná o reálné osobní výpovědi. Oceňujeme způsob, jakým jsou životní události, příběhy a emoce jednotlivých postav přibližovány mladým lidem. Líbí se nám citlivost autorky textu, dle našeho soudu má dar, díky kterému dokáže hluboce vnímat duši mladého diváka a zvolit správnou míru a způsob, jak tyto silné lidské momenty vyprávět.

Která píseň ze Vzpomínek na T. ve vás nejvíce rezonuje?

Snažili jsme se o to, aby každá skladba, ať už posouvá děj, nebo slouží jako scénická hudba, měla v inscenaci své jasné místo

a význam. S každou z nich jsme na této úrovni v souladu, ale hodnotit tu první rezonanci, kterou tvůrce hudby na rozdíl od diváka nikdy nezažije, neboť nikdy neslyší celou hotovou skladbu poprvé, asi úplně nejde. Silný vztah máme k písni Rézi, k hořkosladké „lidovce“, anebo k finální skladbě, kde se setkáváme se vším, co jsme v příběhu do té chvíle prožívali.

Kde jste při skládání hudby čerpali inspiraci?

V hudbě jde o zhmotnění emocí, které v nás dlo či text, ke kterému hudbu tvoříme, vyvolává. To je asi ta nejzásadnější inspirace, kdy se z vašeho nitra dere ven cosi, co musíte svým jazykem

zprostředkovat divákovi. Naším jazykem je hudba, jednotlivé nástroje, hlas či slovo. Výrazových prostředků je mnoho. A věříme, že to, co je hluboko uvnitř každého člověka, to, z čeho tvoříme a žijeme, je vždy druh boží vůle. Člověk je nástrojem. Takže největší inspirací je podle nás Bůh, jehož součástí všichni jsme. A samozřejmě k tomu je nesmírně zajímavé a zábavné pracovat a hrát si s různými žánry hudby nebo vkládat do skladby dobové prvky. Někdy nás to k tomu vede, jindy naopak. Texty písní v jednotlivých momentech nahrazují monolog, a jejich obsah tak vychází do značné míry ze scénáře.

Jak probíhá tvorba scénické hudby? Každá situace má svůj podkres... Vznikají jednotlivé motivy najednou, či postupně? Způsobů je mnoho. Někdy si jen tak ráno sednete ke klavíru, někdy se podíváte do šuplíku a vytáhnete píseň, které právě v tomto momentu dozrál čas, někdy si řeknete: „Dnes složím píseň Tomáše.“ Nejčastěji vezmete scénář a začnete číst. A jednotlivá slova a osudy postav vám začínají v hlavě znít a vytvářet prostor a melodii. Pak jdete, sednete si ke klavíru a tu inspiraci okořeníte prací, kterou milujete.

Co pro vás bylo při skládání hudby do Vzpomínek na T. nejdůležitější?

Láska, radost z toho, že se podělíme na díle, které dává smysl, a víra, že ten silný příběh společně s dalšími tvůrci zvládneme divákům předat nejlépe, jak jen jsme toho schopni.

KRP

I. MAREŠOVÁ S R. DOLEŽALEM, FOTO P. MAREK

INTERNATIONAL FESTIVAL

Jazz Dance Open

SINCE 2004

2025

07. 05.–07. 11. 2025

Konzervatoř Pardubice | The Conservatory Pardubice

STŘEDA | WEDNESDAY 07. 05.–PÁTEK | FRIDAY 07. 11. 2025

VÝSTAVY | EXHIBITIONS

Foyer Domu hudby. Významný ročník festivalu otevře unikátní mezinárodní autorská výstava profesionálních výtvarníků. 265 umělců z 36 zemí:

„TANEC V KOLÁŽÍCH VI.“ | “DANCE IN COLLAGES VI.”

Výstava výherců soutěže „KRESLÍME A MALUJEME S FESTIVALEM 2025“.

Východočeské divadlo Pardubice

The East Bohemian Theatre Pardubice

NEDĚLE | SUNDAY 15. 06. 2025

09.00 | 9 am

DÍLNÝ | WORKSHOPS

Učí profesionálové. Výuka pro všechny zájemce. Lekce lze sledovat jako divák.

NUTNÁ REZERVACE: +420 776 088 093

09.00–10.10 HELENA MACHOVÁ – JAZZ CHOREOGRAPHY

10.20–11.30 BARBORA PTÁČKOVÁ – BODY CONNECTING

NEDĚLE | SUNDAY 15. 06. 2025

18.00 | 6 pm

GALAVEČER | GALAEVENING

Dekorování vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2025“.

KONZERVATOŘ DUNCAN CENTRE PRAHA (CR), TANEČNÍ DIVADLO MIMI FORTUNAE (CR),
TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ (CR), H.P.M. DANCE STUDIO PARDUBICE (CR)
a další...

VSTUPENKY | TICKETS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO PARDUBICE:

+420 466 616 432

+420 466 616 402

obchod@vcd.cz

www.vcd.cz/program

info@ticpardubice.cz

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

www.konzervatorpardubice.eu

Taneční divadlo Heleny Machové (CR)

© The International Festival Jazz Dance Open

Foto | Photo by Aleš Mádr

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 www.vcd.cz
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN FROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ČERVEN 2025 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: K. ŠAFRÁNKOVÁ A J. LÁSKA, VOLÁNÍ RODU, FOTO D. KONEČNÝ